Neubránila jsem se úsměvu. „Připomíná ti to něco?" Přimhouřila jsem oči. V dětství mi často brala z ruky hračky, marně jsem protestovala. „Vezmi si dudlík, mimino!" říkávala mi. Byla jsem na tu větu alergická. I na svoji sestru, se kterou jsem si vůbec v ničem nerozuměla.

„Míša nosí poslední dobou ze školy špatné známky," řekla sklesle. „Nic na ni nezabírá. Nechce se učit to, co ji nebaví."

„A co ji nebaví?"

„Fyzika," odvětila Lenka. „Tvrdí, že se stane umělkyní a fyziku nebude potřebovat."

„To je pravda," souhlasila jsem.

„Neštvi mě," vyhrkla Lenka. „Nedá si říct. Špatné známky vůbec neřeší. Jsme z toho s Cyrilem na nervy. Ale ona je klidná jako voda v rybníce."

„Nejspíš po tobě," poznamenala jsem. „Flegmatička, nic s ní nehne. Ale zdá se, že tebe děti změnily."

„Neposlušné děti," doplnila mě. „Když byly menší, nebyly s nimi takové starosti. Nepředpokládala jsem, že budu každou chvilku chodit za jejich třídní učitelkou a připadat si jako neposlušná žačka. Už jen čekám, až dostanu pohlavek za drzý pohled."

„Dneska už se děti nebijí," zasmála jsem se. „O jaké umění má Míša zájem?"

„Malování," odvětila Lenka. „Učitelka je vzala do galerie a od té doby ji to drží."

„Má talent?" zajímalo mě.

Lenka zvedla obočí a nejistě přikývla hlavou. „No, řekla bych, že se dala na Picassa." Nasadila bezradný výraz. „Včera namalovala nějakou bytost se třema očima a dvěma jazyky a nazvala to Moje máma."

„Doufám, že si to necháš zarámovat," smála jsem se. Moje neteř přesně vystihla, jak jsem svoji sestru vnímala v dětství.

Lenka upřela zrak do rohu místnosti na mámin šicí stroj. „Měla jsi pravdu," hypnotizovala ho. „Něco se děje… Nenaznačila máma něco?"

„Ne. Hned jak přijde, zeptáme se jí na to."

Šicí stroj představoval v období našeho dětství rodinnou pohodu, máminu dobrou náladu a občas příchod zajímavých zákaznic. Mámino krejčovské umění se pro nás ukázalo jako velká výhoda. Každou chvilku jsme měli něco nového na sebe. Zároveň to pro ni byl i přivýdělek, když získala několik zákaznic, které pravidelně využívaly její služby.

S Lukášem jsme z toho měli velkou radost. Sedávali jsme pod stolem, pozorovali ženy a tipovali, jaké budou jejich požadavky.

„Pamatuju si paní Krátkou délku," poznamenala Lenka.

„Ty si ji pamatuješ?" divila jsem se. „Vždyť tě ta naše hra nebavila."

„Občas jsem vás zaslechla, když jste se o tom spolu bavili," vysvětlila.

Sestra se k nám nikdy nepřipojila, opovrhovala takovou zábavou i naším spojenectvím. Tvrdila, že jsme trapní. Já si však myslím, že na mě žárlila, protože jsem si tak rozuměla s bratrem, který byl o čtyři roky starší.

My dva jsme se spolu dokázali všelijak zabavit.

„Tahle je volánová," tipovala jsem u nové zákaznice.

„Ne, výstřihová," šeptal Lukáš.

Byla to však paní Krátká délka. Nenechávala si u mámy šít nové šaty, jen zkracovat koupené. I sukně a kalhoty. Máma se jí snažila naznačit, že ve svém věku by už délku neměla tolik ubírat, ale paní Krátká délka byla přesvědčená, že tak působí mnohem mladším dojmem.

„Je to dlouhé, vypadám v tom jako babka na trhu." Velké zrcadlo v předsíni málem nevydrželo tu ostudu. Tu strašnou délku! Po kolena nebo nedejbože ještě níž!